Odborný měsíčník o architektuře stavby ▪ interiéry ▪ materiály

projekt

ROČNÍK XII.
DUBEN 2008, 60 Kč

Manriqův sopečný ráj
Pootočený Lazy house
Představujeme: S.H.S architekti

Holub & Sladký

Lubor Sladký a Lukáš Holub jsou další zajímavou dvojicí architektů. Když získali zkušenosti v předních českých architektonických ateliérech, také oni založili svou vlastní praxi, které se věnují už 10 let.

připravila: Mariana Pančíková / **obrazová dokumentace:** S.H.S architekti

Ve vašich profesních životopisech se to jen hemží zvučnými jmény české architektury, jako je Jiran a Kohout, Ciegler a Máslo a další, s nimiž jste spolupracovali. Bylo těžké odtrhnout se a začít sami?
Lubor Sladký: Vůbec ne, vždycky jsme to plánovali a s bývalými zaměstnavateli vycházíme dobře. Jak vidíte, sedíme v jednom objektu, kde najdete i kanceláře JKA nebo CMC. Na založení S.H.S nebylo nic dramatického. Byl to prostě vývoj.

Vidím tady diplomy, mimo jiné i ke Grand Prix Obce architektů za administrativní centrum Pražské energetiky v Praze Na Hroudě, které jste dělali právě s JKA a máte na něm spoluautorský podíl...
To byla moc pěkná práce, zrovna tak jako na dalším společném projektu pro rekonstrukci a dostavbu Moderní galerie Akademie výtvarných umění, která byla nominována na Stavbu roku a získala další ocenění (Ekologická stavba roku 2004 – pozn. red.). To bylo hezké téma. Jedná se ale o starší věci, musím se přiznat, že si už nevybavuji ani rok dokončení. Pracujeme na nových projektech, každý trvá několik let, a tak ty starší věci trochu splývají v čase.

A co vaše samostatné zakázky? Jak vlastně přicházely?
Šlo to postupně, vždy se objevilo něco nového. Začínali jsme menšími věcmi, jako jsou rekonstrukce a interiéry. Jedna z prvních byla rekonstrukce historického domu v Karlově ulici – románské sklepy, každá etapa vývoje zanechala stopy, zásadní byla barokní přestavba.

Jak jste zvládli památkáře? A jak to tam vypadá teď, když z Karlovky je „matějská" pro turisty?

Polyfunkční objekt Liberec Plaza, Liberec, soutěž, 2006

Myslím, že se to povedlo bez problémů. My jsme nešli do žádných radikálních zásahů, byla to čistá moderní rekonstrukce. Navíc investor byl rozumný. Obnovili jsme parter, suterény, dům jsme staticky zajistili, šlo tam o takové věci jako o nové pískovcové stupně, železné kování, restaurování omítek a původních prvků. Samozřejmě problémy byly. Jsou tam použity samé poctivé materiály, výsledek je tedy pořád dobrý, i pod tou šílenou „matějskou" ten fundament zůstal.

Zdá se, že také hodně soutěžíte. Jaký je váš názor na soutěže?

Soutěžíme rádi, děláme minimálně dvě soutěže ročně. Občas i něco vyhrajeme, ale v Čechách člověk nikdy neví, jestli ho to nechají postavit, jestli tu zakázku nakonec opravdu získá. Vyhráli jsme jedno ze dvou druhých míst na rekonstrukci a dostavbu zastupitelského úřadu v Londýně, ale nakonec to nedostal ani jeden z oceněných týmů. Dělali jsme třeba i vstupní areál do Punkevních jeskyní jen proto, že se nám líbilo téma a lokalita, a další zajímavé soutěže. Pokaždé si ale důkladně rozmyslíme, jestli tomu budeme věnovat čas a energii. Například o Národní knihovnu v Praze jsme se nakonec nepokoušeli.

Důvody, proč se architekt vrhne do soutěže, jsou dva: buď chce vyhrát (nikdo nesoutěží kvůli tomu, že chce být druhý, čtvrtý nebo osmnáctý, každý chce být první!) a je o možném vítězství přesvědčený, nebo má k lokalitě nebo tématu vyhraněný názor

1, 2 **Vstupní hala PRE, lobby, Praha 10, realizace, 2005**
3, 4 **Vstupní hala PRE, recepční pult se světelnou stěnou, Praha 10, realizace, 2005**

a ten chce zpracovat a odprezentovat. Na knihovnu přišly stovky návrhů a věděli jsme, že porota bude mít na hodnocení jen několik hodin. Nechtěli jsme, aby někdo věnoval naší dvouměsíční práci pár minut, neměli jsme náladu ani čas absolvovat ten kolotoč kolem – když se na to dívám zpětně, udělali jsme moc dobře. Na téhle soutěži je vidět, jak se dá všechno překroutit a manipulovat s míněním lidí; probíhají diskuse, které jsou zcela mimo, přitom otázka je jediná – šlo podle pravidel soutěže dát ten depot pod zem? To přece zásadně ovlivní celý návrh! Otázka je jednoduchá, odpověď žádná. Když odpovím, je celá další diskuze zbytečná. Uniká podstata, tak je to bohužel u soutěží často.

Do realizace se v roce 2006 dostal váš návrh na centrální hasičskou stanici na Letišti Ruzyně, to musela být zajímavá práce. Existuje na něco takového vůbec typologie?

Základní typologie „hasičáren" samozřejmě existuje, ale požadavky letiště jdou daleko nad tento rámec. Podstata je stejná – co nejefektivnější provoz a zajištění požadovaných výjezdových časů na zásah. Dům je nabitý technologiemi, ve vnitřním areálu letiště se nachází spousta věcí na speciální zásahy, které nikde jinde nenajdete. Platí zde mezinárodní předpisy. Objekt musí být schopný pojmout speciální vozidla, která jsou výrazně větší než běžný hasičský vůz, nachází se tam operační středisko, prostory pro hasiče, administrativa a řízení stanice, tělocvična, garáže, speciální sklady, sušičky na hadice a další vybavení. V podzemí pod objektem je také výcvikové středisko...

...to musí být zvlášť ojedinělé...

To ano, říká se tomu polygon a jsou tam prostory, ve kterých probíhá simulace zásahů: tma, kouř, horko, včetně nejrůznějších ruchů – například lidský křik, nářek, houkání – to navozuje nervozitu a stres. Hasiči, případně jiné jednotky (polygon a přístup do něj je řešen tak, aby se dal i pronajímat), jsou v něm vystaveni nejrůznější fyzické i psychické zátěži a úkolům tak, aby si nacvičili reakce v extrémních situacích.

Na tento specifický provoz se dělá pouze stavební příprava, technologie dodává speciální firma.

Dělali jste pro letiště i něco dalšího?

Ano, stanoviště taxi nebo depo, ale nic z toho se už do realizace nedostalo, byly to ověřovací studie.

Kromě takových neobvyklých objektů se hodně věnujete i více či méně luxusní bytové výstavbě...

Bytů se stále staví moc. Naše první bytovka bylo startovní bydlení v Třeboni. To bylo ale něco jiného než standardní komerční výstavba v Praze, tam šlo o státem dotovanou výstavbu pro mladé rodiny a tomu odpovídal projekt, zpracování, realizace. Potom jsme dělali projekty pro společnost Skanska, bytové domy Harmonie ve Stodůlkách a na Chodovci. To jsou klasické případy bytového developmentu, kdy investor potřebuje generovat profit a má jasně nastavené standardy, striktně se dodržují všechny normy, jde o cenově dostupnou kategorii bydlení. Takže dispozice jsou výměrami přesně zadané a použité materiály v rámci daného standardu co nejlevnější. Tyto bytovky jsou v každém ohledu v pořádku, ale není to žádný luxus.

Všimla jsem si, že některé vaše projekty vypadají v reálu poněkud jinak, snad se neurazíte, i lépe než na vizualizacích z realitních katalogů...

Vizualizace od nás jsou jiné než ty, které vídáte v katalogu nebo na tramvajích. Nám jde o tvarování, o koncept, odevzdáváme vlastně náš abstrahovaný nápad. Developer si nechává většinou udělat komerční „sladké" obrázky, které dobře prodávají.

5 **Centrální požární stanice, areál Letiště Ruzyně, Praha 6, realizace, 2006**
6 **Bytový dům, Praha 4, studie, 2007**
7, 8 **Bytová nástavba administrativní budovy, Praha 10, studie, 2007**
9 **Bytový dům, Praha 4, studie, 2007**

10

11

Máte dojem, že postupujete do vyšší kategorie bydlení?
Určitě, to se mění a posunujeme se hlouběji do segmentu luxusu. Vše se odvíjí od investovaných peněz. Víte, postupně se mění i trh s byty, lidé chtějí vyšší kvalitu a taková práce s sebou přináší pro architekta zajímavější materiály, jako je dřevo a kámen, i velkorysejší dispozice. Je pak možné víc sledovat koncept a hrát si s návrhem, když garsonka nemá třicet metrů, ale osmdesát a třípokojový byt má metrů třeba sto padesát!

Pozoruji, že bohatí lidé mají kromě bytu nebo domu pro rodinné bydlení ještě další byt nebo dům ve městě, který funguje jako showroom pro obchodní i osobní přátele...
Pro klienty, kteří si opravdu pořídí byt na ukazování, se potom dají navrhnout velice nevšední a zajímavé věci, o tom není sporu. Je to podobné jako u klientů s vilami.
Čím dál víc lidí u nás má peníze a touhu mít luxusnější rodinný dům. Pak jsou potřeba dvě věci: lokalita a návrh založený na dobrém konceptu.

10, 11 **Rezidenční projekt Plan and Bau, Praha 6, studie, 2008**
12, 13 **Vila Černý kámen, Praha-západ, v realizaci**

12

13

Pečlivá a trpělivá práce s klientem se pak architektovi vyplatí. Dobrý klient má nějakou představu, ale nechá se architektem vést. Někdy ale řekne ne a přes to nejede vlak, ale i tak výsledek stojí za to. Se stavebníky bohužel někdy bývá problém – brání se publikaci svého domu v médiích, což je ale pochopitelné, chrání si soukromí a architektovi nezbývá než to respektovat.

S.H.S ARCHITEKTI

LUBOR SLADKÝ

(*1968 v Praze)
1987–1994 Fakulta architektury ČVUT, Praha
1994–1995 J.B.K.M. Architekti
1995–1996 AB&M Architekti
1996–1997 JKA Architekti
od 1998 vlastní praxe

LUKÁŠ HOLUB

(*1968 v Kutné Hoře)
1987–1994 Fakulta architektury ČVUT, Praha
1993–1994 Hochtief, Essen, SRN (praxe)
1994–1995 J.B.K.M. Architekti
1995–1997 JKA Architekti
od 1998 vlastní praxe

Mezi jejich realizace patří obytné domy ve Stodůlkách a na Chodovci, administrativní budovy v Praze-Vršovicích a Vysočanech, interiér společnosti PRE, rekonstrukce domu v Karlově ulici a několik rodinných vil. V současnosti působí v šestičlenném týmu architektů.
V soutěžích získali 2. místo za návrh rekonstrukce a dostavby zastupitelského úřadu v Londýně, 3. místo za návrh zastupitelského úřadu v Gruzii. Jsou spoluautory administrativního centra IPS-PRE, které získalo čestné uznání Grand Prix Obce architektů v kategorii novostavba a bylo nominováno za ČR na Evropskou cenu za architekturu Miese van der Rohe, nebo rekonstrukce a dostavby Moderní galerie AVU, nominované na Stavbu roku. Stálými spolupracovníky kanceláře jsou V. Čecháková, T. Ajmová, T. Poláková, H. Rybář, M. Hujer a fotograf F. Šlapal.

www.shsarch.cz

Kromě bytových komplexů a rodinných domů děláme i administrativní objekty, ten nejaktuálnější je budova Dock 01 v připravovaném území v Libni pro Crestyl.

Zmiňoval jste také interiérovou tvorbu, neberete ji jako něco podřadného?
To určitě ne, máme interiéry rádi. Při tom, jak dlouho se táhne projekt domu (tři až pět let), je interiér relaxace a jde to rychle, výsledek je vidět za chvíli. Dají se ověřit a zkusit nápady. V ideálním případě je interiér součástí stavby a není to jen kulisa.
Dělali jsme například před dvěma lety interiér vstupního lobby pro PRE. To byla opravdu zajímavá zakázka, v interiéru je i plastika od sochaře Zdeňka Pešánka. Ten pro energetiky dělal takové věci ve třicátých letech. Motivem interiéru byla energie, výboj. Kromě tradičního vybavení, jako je recepční pult a posezení, jsme navrhli i zvláštní „3D" světelnou stěnu.
S pultem samotným jsme si vyhráli, je to organický tvar vyrobený speciálním postupem, jakým se vyrábějí třeba trupy letadel. Na povrchu je použit bílo-bílý lak, z kombinace lesklých a matných ploch vystupují písmena – takový „neviditelný" text. Na výběru mobiliáře jsme si dali záležet. Na bílá levitující křesla jsem narazil v Milánu – menší firma, která dělá zajímavé a kvalitní věci.
Prostorová svítící stěna je založena na odrazu světla z LED diod a hliníkových profilů, jejichž barevné přechody jsou řízené softwarem. Vytváří zvláštní optické efekty i krásné barvené tóny, bohužel, ty nejdou kvůli dlouhé expozici a měnícím se efektům vyfotografovat.

14 **Administrativní objekt Dock 01, Praha 8-Libeň, studie, 2007**
15 **Rodinný dům, Český ráj, studie, 2006**

14

15